

roko v pozdrav ali nič več? . . . Bili smo zadnje leto trije skupaj v mali sobici onega velikana na Poljanskem nasipu, no, zdaj enega že ni več med živimi; šel je tja, od koder ni vrnitve. A kdo pride zdaj prvi na vrsto? Mogoče jaz, mogoče ti, mogoče umrjeva kmalu drug za drugim in drug za drugega ne bova vedela, kje in kdaj sta zleteli najini duši v — neznano . . . —

A kaj ti hočeš od mene nocoj, večna potnica? Kaj se mi zaničljivo smehljaš in mi groziš s svojo koso? Ne bojim se te! Ne moreš me umoriti, ker ni je v meni niti pičice telesnega sovraštva in moja ljubezen je čista ko lilija v rosi. A duša, a ljubezen je večna! In danes je praznik večne, duševne ljubezni! . . .

In dela je koso na ramo in smeje se je odšla starica mlada. —

V Odesi.

Petruška.

Sredi pomladnje noči.

Moje so pesmi te k meni prinesle
sredi tihe pomladnje noči —
Mirno je plaval čolnič po vodi,
v mojem naročju si sanjala ti.

In tam na bregu ves mračen in plašen
molčal je gozd kot začudenja poln —
Zvezde drhtijo v gladini nemirni,
pluskajo vali nestrpni ob čoln.

Tistikrat kakor bi topla nebesa
svoje sladkosti poslala na svet —
v srcu začutil sem čuvstva mogočna,
čuvstva, ki zanje nimam besed . . .

Plavaj, o plavaj, čolnič, po vodi,
sanjaj v naročju mi, Anica ti! . . .
Pota so lepa vsa, jasne daljave,
sreča prijazna se ciljem smeji . . .

Roman Romanov.

